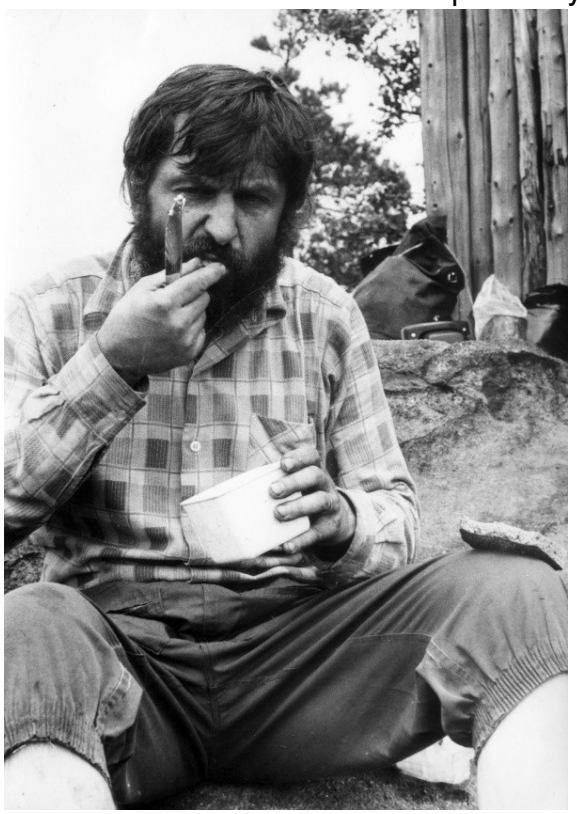
Napsal uživatel Miloslav Nevrlý
Středa, 30 Leden 2013 19:25

Nad horkou lesostepí v jižním Rumunsku se neslo naříkavé volání želvích samců (jako když pláčou malé děti), silnější než bzukot tisíců hmyzů. Bulharská hranice byla na dohled. Ten kraj na pobřeží Černého moře se jmenuje Dobrudža a nad vápencovým hřbetem se chvěl vzduch teplem. Bylo vysoké poledne, a přestože byl začátek května, bylo neskutečné vedro. Všechno kolem suše a bohatě kvetlo. Vysoké stepní trávy kavyly a zlatovousy se kývaly i v úplném bezvětří, voněly asfodely a jasmíny. Květy divokých tenkolistých pivoněk zářily z bílé kamenité stepi. I ptáci zmlkli poledním vedrem a kamsi se skryli, a tak kromě růžkaté písečné zmije jsem neviděl široko daleko jediného tvora z masa a kostí. Stál jsem sám nad stepní Dobrudžou a vedro a bezvodá samota se rozprostíraly do nedohledna.



Usednul jsem se smrtelnou žízní do tuhých trav. Byl jsem tak vyprahlý, že jsem se už ani nepotil, jen sůl se bíle usazovala na čele, na víčkách. Vedle mne volně ležel velký vápencový balvan. Mimoděk jsem jej odvalil, snad abych si chladem pod ním osvěžil ruce. Sluneční paprsky prudce dopadly na půdu a v jejich jasu se objevil nevídaný černožlutý tvor. Snad patnáct centimetrů dlouhý, pod tělem se kmitaly desítky nohou. Znal jsem jej jen z učebnic zoologie. Stonoha jedovatá. Dokonce i na její hrůzostrašné latinské jméno jsem si vzpomněl: Scolopendra morsitans. Čítával jsem o jedu této balkánské stonožky a napadlo mne, že bych mohl na vlastní kůži vyzkoušet jeho sílu, o které jsem neměl valné mínění. Bylo to nesmyslné vteřinové rozhodnutí. Uchopil jsem svíjející stonohu do pravé ruky a přiložil její kusadla k měkké kůži mezi palcem a ukazovákem levé ruky. Kousla okamžitě, ale nebolelo to. Zkusil jsem to ještě znovu, i podruhé se ihned zakousla. Nic se nedělo, s pohrdáním jsem ji propustil do horkých trav. Ale není dobré lehkomyslně pokoušet stepní přízraky, když nad Dobrudžou stojí vysoké slunce a jed zemských červů je nejsilnější!!

Po chvíli jsem vstal a chtěl pokračovat v cestě bílou planinou. Ale cosi se se mnou stalo. Přes vyprahlost těla mně vystoupil na čele ledový pot. Udělal jsem několik kroků a náhle všechno změnilo barvu. Celý kraj se zdál bledě zelený, v uších se ozvalo tiché, tenké zvonění, které každým okamžikem sílilo a přehlušilo naříkavé želví volání. Nemohl jsem udržet rovnováhu,

zapotácel jsem se a spíš upadnul, než usednul pod růžově kvetoucí mandloň. Z mého nitra cosi stoupalo stále výš a do úplně vyschlého krku, dýchal jsem stále obtížněji, zmocnil se mne zvířecí strach, že se zadusím, že v bezvodé pláni nesmyslně a daleko od lidí zahynu. Ležel jsem na zádech, můj pohled se mohl soustředit jen na jediný ze sta mandloňových květů. Květ se pomalu měnil na červené oko, které mě z výšky nelítostně pozorovalo. Kolem panovalo jen strašlivé vedro. Nevím, jak dlouho ten stav trval, možná jen pár minut, ale nezapomenu na něj nikdy. Pak se červené oko pomalu změnilo na mandloňový květ a těch květů bylo náhle na sta. Tichý umíráček v hlavě přestal vyzvánět a ze stepních trav se napřed tiše a pak stále hlasitěji ozývaly želvy. Květy pivoněk ztratily bledě zelenou barvu a znovu zazářily. Kouzlo stepních přízraků pominulo, byl jsem zase zdráv.

Zesláble jsem se posadil. Nad Dobrudžou se dosud stále do nedohledna prostíralo vedro a bezvodá samota. Slunce se za tu dobu pohnulo na nebi jen o malý kousek. Seděl jsem tak dlouho, velmi dlouho a říkal si: To nemuselo dobře dopadnout!“